

עין משפט
נר מצוה

ט:

לאַפּקוועי דאָסיראד מיניד. יט' דלפוטרו ממזות עריפה לאַ

היה זריך להפריש מספק כמו שאין נותן לכהן מספק כמו כן אינו עורפו מספק: **וּתָנֶן** רבי יהודה אומר במזיד קידש. משמע הכא כ' דמקודשת⁶ בגזולין קודם שיגיע לירושלים

לאַ וואָ דאָמער צסוף פ' חלק (סנהדרין

ק"ג): בגזולין דברי הכל יט' פטורין מן החלה לאו משום דחשיב ממון

גבזה לכולי עלמא בגזולין חלה משום דלא קרינן ציה עריסותיכם כיון דלסור צלכילה וכן עט' עיר הנדמה לאו שללה הוא דאמרי התם י"ז צהשוכר

את הפועלים (צ"מ 5.) נמי יט' פטר

ר"י מחסימה מעשר חוץ לחומה לאו משום דחשיב ממון גבזה חוץ לחומה חלה משום דנעינן דישוי הראוי לו כדממעטינן הקדש ממעילה⁷:

מבכ' האובל אשוי אבכ' אויב' יט'

שיבול' דהאבידו דאחרים

קרוי אויב'. וא"ת פרק כסוי

הס' (חולין פה.) פטרינן עוף טמא מכסוי לרבי שמעון גבי שמיטה שאינה ראויה מדכתיב *יד חיה או עוף אשר יאכל וגו'* יט' והא

אוכל שאמה יכול להאכיל לאחרים הוא יט' יש לומר התם מיה או עוף כתיב משמע דאחא למעוטי מינים

טמאים שאין נאכלין לישראל ואף על גב שיכול להאכילן לאחרים יט' אכל

הכא מכל האוכל אשר יאכל ס' משמע שפיר למעוטי שאין נאכל לאחרים:

לה א מיי פ"ב מהל' צבורים הל' ד פנח עיין רמ' טושיע' י"ד סימן שכה סוף ח':

ב ב מיי פ"ו הלכה יא' טושיע' שס סוף ה':

באב ג מיי פ"ה מהל' ארסות הלכה ה' ופ"ג מהלכות מעשר שני הלכה ח' ומכ"ק:

בבב ד מיי פ"ו מהלכות שמיטה הלכה ז':

בג ב מיי פ"ב מהלכות צבורים הלכה ד' טושיע' י"ד סימן

שכה סוף ח':

בד ב מיי פ"ו מהלכות טומאת אוכלין הל' כה':

תורה אור השלם

- כל המבור אשר יקדל בבקר ובצאנך תזכר תבשר לזין אלהיו לא תעביר בבור שורך ולא תגז בבור צאנך:

דברים טו טי

2. וכל פטר חומר תפדה בשה ואדם את תפדה וגפרתו וכל בבור אדם בגנין תפדה:

שמות יג יג

3. והורדו וגבי העיר הורוא את העגלה את נחל איון אשר לא יעברו בו ולא יקדע וגפרו שם את העגלה בנהר:

דברים כא ד

4. מכל האכל אשר יאכל אשר ובא עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישקה בכל כלי יטמא:

ויקרא יא לד

שיטה מקובצת

א' רב אשי מין : אלא כל כמה דלא. חיבת כיון נחש: כ. פטר. עי' תוס' מנחות : א' ס. ע"ה) ד"ה עובד כוכבים:

ח' בהנאה דברי ר' יהודה: ט' בשה ומותר אחר ו' קידש לענין לקדושי אשה בסתר: י' אחרון נתפס בשביעית והפרי עצמו אסור: יא' גזוז פטר חומר: יב' רחם ומעט עד שיפטר את כל: יג' לחות מן השדה וקס"ד: יד' ואחרון אחרון נתפס: יט' אמר רבא ורסנין: יט' וערפו בקופרין הסידי: יט' לטומאת נבלות: יט' אחרים טמא אע"פ: יט' ממש ודבולת חן איכא למימר: יט' מתיבא בהו טומאה להכי. תיבת לחו נמחק: יט' בישראל. ס"א דאי תרי כולי יומיה לא מיתסר: יט' מניה אבל לפטר מנפוצ: יט' הכא דל"ה יהודה הוי ממונה ומקדשת: יט' לירושלים מדיכול לקדש: יט' הכל עיסת מעשר שני פטורה מן החלה: יט' וכן לענין עיר: יט' החם ובהחשור: יט' נמי דפטר ר"ה מחסימה בפטור חוץ:

ט' אוכל שאתה יכול להאכילו: ט' וגוי ואמאי והא: ט' הוא ועוד קשה טפי לרבנן דאפילו לפטר שאין אתה יכול להאכיל לאחרים ושיבי' אוכל כמי שרא' היה ממש עוף טמא וי"ל: ט' לאחרים דאי לאו הכי לשותק קרא מניה אבל כו'. ובתורי' חירצה דשניא כסבור דאין לחלות עשמה בשביעית אוכל דהא בהמה טהורה אינה צריכה כסוי ואע"פ שהוא אוכל אוכל ואיכ' (ח"ל) (האין) אשר יאכל דוקא אותו דשרי לאכול ולמעט האסור לאכול:

רבינו גרשום

ר' יוסי הוא יליתינ גמי בבתוני ויצאו אלו מולא קתני ש"ם דלא ר' יוסי הוא אלא רבנן ותיובתא לאביי: ורבנן. דמתני' דאמרי נותן טלה אחד לקדש דאוקמינא למתינ' כרבנן דפליגי עליה דר' יוסי ליאמ. (ורבנן בין דרבנן ובין ר' יוסי קאמר ליאמ) קסברי רבנן ואית דאמרי ורבנן דפליגי עליה דר' יוסי באידך פירקין כי יציאו ב' דאשמי כאחד

דאמרי וחכאי אחד לו ואחד דאמרי קסברי רבנן מקצת נגיעת כותלי רחם מקדש דהני כי נפקי ביחד לא נגע בהן רחם אלא לכל אחד מצד אחד: דאי כוליה רחם מקדש. כלומר מכל צדדין בעינן דליגע בכבור נהי דבאי אפשר לצמצם פליגי דרבנן בכור דאי פסקי רישא לחוץ טפי מן חבורה: חציצה מיהא הא איכא. דכל חד וחד דחציץ אחרייה דלא נגע רחם בכל סביביו: דאמר ר' יוסי מיהא דלא למשמע דלא בעינן דכוליה רחם מקדש דאע"ג דלא נגע הרחם בכל סביביו דכל אחד כיון דנשימה העוברין מין אחד חין מין במינו אינו חוצץ. וחשיב כאילו נגע הרחם סביב כל אחד: כיון דלעצמו הוא דלישראל למה לי לאפורשיה: לאפקועיה לאיסוריה דפטר חומר מיניה שיהא מותר בגיזה ועבודה החומר: והרי בכור הוא דצריך פרייה ומותר בהנאה מפשה ידיו אפי' קודם שילקין. בירקות שילוקין נותן לו לכהן מן השלקות בשוויו כמה שזה הכבור ופדאוהו: בשוויו לא קאמרינן. דאם רצה לפדותו בשוויו לא הקפידה התורה עליו דאין יכול לפדותו ואכל בשה והכי קאמר יש לך דרב הקפידה התורה עליו לאפקועיה לאיסוריה בשה. כלומר כשאני רוצה לפדותו בשוויו אין יכול להפקיע איסורו אלא בשה: והרי מעשר שהקפידה התורה עליו שאינו יכול לחללו על אסימון אלא על כסף צורה ותנן במס' קדושין ר' יהודה אומר במזיד קידש אם קידש בו במזיד את האשה מתקדשת ומפטר התם מי"ט אלאמא דמותר בהנאה (הכא נמי) אמר לך ר' יהודה מקדושי אשה לא מצית מוחבת לי דלענין קדושי אשה בפטר חומר נמי מקדשה כדרי' אלעזר דאשתי יודעת כי הכא נמי הא אשה בשר דאיקדשה בפטר חומר פרקה ליה בשה ומיקדשה ליה בהך דביני ביני באותו עורך משפטר חומר שוה יותר מן השט דהיינו חולין גמורין אבל בהוא עצמו קודם שפנהי אסור בהנאה כדאמינא: יש לך דבר שפדיונו מותר בהנאה. שאין תופסת קדושה בפדיונו שאם פדאו בשה או בדמים יכול להן למוכרו או נותנו

הלוקח עובר חמורו פרק ראשון בכורות

לימא קסברי רצנן מקלם רחס. הנוגע בצכור מקדשו דנהי דלץ אפשר לנמס' ורשאון לחודיה קדיש איכא למיפדך הא קודם שילא כולו ילא אחיו וחאך צינו לצין הרחס וכתיב (צמדנר ח) פטר כל רחס יט' עד שיפטור כל הרחס. ולר' יוסי ליכא למיפדך דכיון דתרווייהו

קדשו כחד דמו: מין צמינו. ואלו שניהם מין אחד: **ומותר.** קודם פדיונו: **צכור אדם.** מותר בהנאה למעשה ידיו קודם פדייה דהא לא אשכחן דאסור: **שהקפידה וכו'.** וכיון דממחרת כולי האץ שצבע לו הכמוב פדיון צשה ולא צאחר ודאי אסור בהנאה: **צשלקי.** עשצים שלוקות: **צשויו.** שנותן עשצים שזה דמי החמור לכהן: **צשויו לא אחרי.** דלא חמיר מהקדשות: **לאפקועי לאיסורא צשה.** ואפילו שלא צשויו דכדתי מנתי' [ע"פ] דגלו וקטן: **בכסף צורי.** דלוינו מתחלל על אסימון כדכתיב (דברים יד) **וצרת הכסף צידך:** **צמוי.** שנתכוון לחללו: **קידש.** אם קידש צו את האשה מקודשת. חלמא מותר בהנאה לר' יהודה: **צנר דבינו וציני.** ששזה החמור יותר מן השש:

שפדיונו מוסר. כגון הכא שכהנן אוכל את השש צלא שזם הקצנה והוא אסור קודם פדיון דהא פסולי המוקדשין שאסורין בהנאה קודם פדיונן הוי פדיונן נתפס צקדושתן ואסור: **צשיעים.** המוכר פירות צשיעית הדמים מותרין לעולם והפירות עצמן מתצערין צשעת הציעור כשכלה לחיה י'

וקס"ד דהאי מקשה דפדיון צשיעית מותר לעולם ולא צשיעית ליה האן דלחמין אחרון נתפס: **אחרון אחרון צנמ' סוכה** (דף מ:) לקח צפירות צשיעית צצר אלו ואלו מתצערין צשעת הציעור לקח צצצר יין ילא צצר ונכנס יין יין צצמין' ילא יין ונכנס שמן ואחרון ילא נתפס צשיעית להצבער ופרי עצמו שגדל צשיעית צצחו אלו ומכחו צכ"מ שזהו אסור מן הציעור ואילץ: **צצנן וצל אחרים.** עובדי כוכבים כגון צכור צהמה שיש צה שותפות לעובד כוכבים אע"ג דמחייב ר' יהודה למיתב חלי' דמיו לכהן שרי צניהו ועצוריה שאין קדושה לחלצין אכל פטר חמור לא ממעט מהאי קרא וכל כמה דלא ממעט לא שרינן ליה דלא גרע מצכור צהמה טהורה ולרבי צשעתו ממעט ליה קרא: **צלמא לרבי יסודה.** דדריש לאנך ולא של שותפות עובד כוכבים: **היינו דכתיב צאנך.** דמשמע המיוחד לך ולא כתב צאן סתמא. ושוך אע"ג דמני למיתבד צצכור שור ומימעט נמי צכור אדם מיניה אפי' הכי אטו לאנך כתב שורך: **ה"ג היינו דכתיב לאנך ושוך** אטו לאנך חלה לר"ש לכתוב שור

ואף: **האכילו לכלצו:** עגלה ערופה. אסורה בהנאה ששחטו לאחר שנגמר דינו דלא ירדה צו טומאת נצילות. ועגלה ערופה ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן דק"ל (נכסות כה). דהיא אסרתה: **ציפורי מאורע.** אסורין בהנאה צמסכת קדושין (יז). **ופטרי חמור.** ששחטו¹ ועדיין מפרסם שלא ירד לטומאת יט' נצילה אכל אם נגע צו שרץ טמא² טומאת אוכלים שאם חור ונגע צאכלים אחרים יט' טומאליס אע"פ שמפרסם דאמר צהעור והרטוב (חולין קח): השוחט צהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרסכת טמאמה טומאת אוכלים לה מהיזא לה שמיטת ישראל למהיו אכלים כגון דאליכא פחות מכזית מינייהו דלא חוי לטומאת נצילות מיטערך צהדי פחות מכצילה אכלין ומשלימו לכצילה: **כולן טעמאין טומאה אוכלין.** אם נגע צה טומאה ווע"ג דלשניהו גופייהו אסריי מהניא יט' להו לככי שאם נגעו צאכלין אחרים טעמאין איתן: **כולן אין טעמאין.** הואיל ואסורין בהנאה: **שעם הכושר.** קודם יט' צישול' לאחרים. לעובדי כוכבים דאינו אסור בהנאה: **אף**

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מנה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כמות: ושור הנסקל. ששחטו לאחר שנגמר דינו דאי נסקל הוה טמאמ טומאה חמורה נבלה בכזית: ועגלה ערופה. ששחטה לאחר ירידתה לנחל איתן: קרא חמור דכאמרינן השוחט בהמה טמאה לעובד כוכבים ועדיין היא מפרסכת מטמא טומאת אוכלין משום המוחשבה דשוחט מוכשי לטמא טומאת אוכלין וכשמתהה מטמא טומאה חמורה בכזית כדן נבלת בהמה טמאה שמתה: כולן מטמאין טומאת אוכלין. כדאמרן אע"ג דאיסורי הנאה גינהו: ר' שמעון אומר כולן [אין] מטמאין טומאת אוכלין הואיל דאסור בהנאה וכל היתה להן שעת הכושר בחלב אע"ג דאסור בהנאה מטמא טומאת אוכלין והיתה לו שעת הכושר קודם שנתערב ותבטש: ואמר רב אסי מי"ט דרי שמעון. דאמר כולן אין מטמאין טומאת אוכלין דאובל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים חן אפילו לעובדי כוכבים דאסור בהנאה

לר' יהודה דלא ממעט ‏לַעֲבֹד בכור אדם הכי נמי דאסור בהנאה: וכי איצטרך קרא לר' יהודה למישאר שותפין דעובד כוכבים בגיזה ועבודה לאחר שנתן חצי דמיו לכהן: ור' שמעון סבר שותפין דעובד כוכבים פטורה לגמרי ולמישרי גיזה ועבודה בשותפות לא איצטרך קרא כי איצטרך לגיזה פטר חמור וה"ה לעבודה דשרי בהנאה: בשלמא לר' יהודה דמיקון לה למעוטי דשותפין דעובד כוכבים דפטר בגיזה ועבודה היינו דכתיב צאנך כלומר שלך ולא שלך ושל אחרים ואגב דאיצטרך לאמכח צאנך צאן כתיב נמי שורך אטו דכתיב צאנך דבשור סגי' למעוטי בכור אדם אלא כתב שורך אטו צאנך: אלא לר' שמעון. דלא ממעט שותפות שורך וצאנך למה לי בכבור שור ובכבור צאן סגי' קשיא: לאחר עריפה. שערפו בקופרין שאסור בהנאה: מנגלה ערופה מה עגלה ערופה אסור בהנאה דאתיא שם שם מן ותמת שם דאסורה בהנאה כ